

Завели ъж по горѣ-та,
Водиха ъж три недели,
Войвода-та денѣ ходи
Денѣ ходи Дена води;
Ноше лежи, Дена чува,
И на Дена пакъ си дума:
„Кажѣ Дено, кажѣ чедо,
Като сѣ толкосъ хубава,
Въ градина ли сѣ никнѣла,
Или отъ бога паднѣла?“
И Дена му отговаря:
„Воеводо, братъ да ми сѣ!
Не сжмъ отъ бога паднала,
Нито въ градина никнала,
И мене майка родила,
И мене като и тебе.“
Войвода-та Дена пита:
„Имашъ ли нейде някога,
Я майчица, я бащица,
Я милъ братецъ, я сестрица?“
А Дена му отговаря:
„Само имамъ единъ братецъ,
И той ходи съ Кържаліе.“
Войвода-та Дени кажи:

„Кажѣ Дено, кажѣ чедо,
Мошъ ли позна мила брата?“
И Дена му отговаря;
„Да го вида позна ща го;
Кога бѣше вовъ гора-та,
Тѣ паднѣло силно дърво,
Сторило му силенъ белекъ.“
Провикна са Войвода-та,
Збирайте са Кържаліе,
Сядайте редомъ по редомъ,
Сваляйте самуръ калпаци,
Да ви гледа мома Дена.“
Послушаха Кържаліе,
Седнаха редомъ по редомъ,
Свалиха самуръ калпаци.
Гледала ги мома Дена,
Не познала мила брата.
Ретъ е дошло до Войвода,
И той свали самуръ калпакъ.
Видяло го мома Дена,
Видяла го, познала го.
Живи сж са прегърнале,
Мржтви си ся разделиле.

Марко и дете Дукадинче.

Седналъ Марко съ майка да вечератъ,
Надъ него ю дзвезда Вечерница,
И ѣ воритъ Марко Кралевице:
„А егиди дзвездо Вечерницо!
Ти ми стоишъ мошне на високо;
Тебе нещо я ке те опитамъ,
Ти сѣ молямъ пра'о да ми кажишъ;
Али негде имашъ догледано
Да сѣ наидитъ поюнакъ отъ мене?“
И му зборвитъ дзвезда Вечерница: